

disse Eiendomme dog er saa ringe og Banftelighederne for deres Befiddere ved at faae Laan saa store, at der er fuld Grund til at hjælpe. Jeg vil altsaa ikke have Noget imod, at man gaar noget høiere op, men jeg maa holde paa, at man ikke tager de jordløse Buse bort, thi derved mener jeg, at det Væsentligste, eller dog noget meget Væsentligt af det, som skulde naaes ved Loven, bortskjæres. Jeg vil kun nævne et Spørgsmaal endnu, fordi jeg tidligere har nævnt det, og fordi det er fremkommet i det andet Thing, men dog ikke i Form af Vædringsforslag. Det er Spørgsmaalet om Realisationsomkostningerne ved disse Eiendomme. Det er jo aldeles vist, at dette Spørgsmaal har en meget stor Betydning, thi Realisationsomkostningerne kunne ved Eiendomme som dem, her er Tale, ofte løbe op til fuldt saa meget som selve Laanets Verdi. Jeg skal nu ikke nærmere komme ind paa det, men jeg vil dog sige, at jeg ikke kan se, hvad der skulde være i Veien for at foretage Vædringer, som ikke paa nogen Maade gribe forstyrrende ind i hele Rets- haandhævelsen, og ikke kunne antages at vække noget stærkere Anstød hos den høitærede Justitsminister, Vædringer, som gif ud paa at formindste Omkostningerne i Tilfælde af Realisation. Jeg skal kun antyde bestemt de Ting, jeg tror kunne forsvares. Naar der er Spørgsmaal om en Execution i Genhold til en Obligation, som en Interessent har udstedt, til denne Forening, behøves der ikke at møde nogen Rekvirent, f. Ex. Foreningens Sagsfører, for at foretage en saadan Execution's-Forretning, som jo kan gøres uden Lovmaal og Dom i Genhold til Lovene, og som kun kan ramme selve det, der er sat i Pant, idet det efter min Formening vil være tilstrækkelig, at Kongens Foged foretager en saadan Execution's- forretning efter Requisition af Foreningens Bestyrelse. Jeg skal tillade mig at tilføie, at det er faldet i min Lod at gjøre en stor Mængde Execution'sforretninger i en lang Arrække, og det er ingenfinde forefaldet, at Nogen har havt Indsigelse at gjøre mod en saadan Forretning, og naar man nu her staar ligeoverfor en offentlig Institution, hvor der ei vil være Tvivl om, hvorvidt de statutsnæssige Væbner ere betalte eller ikke, der tror jeg ikke Indsigelse nogenfinde vil fremkomme. I det Hele taget er Folk i den Stilling, her er Tale om, ikke oplagte til at gjøre formelle Indsigelser, naar man kommer og gjør Execution hos dem. Deres Lanter gaa i en helt anden Retning; de ere kun optagne af Sorg og Fortvivlelse. Jeg mener altsaa, at dette kunde spares, og derved vilde altsaa kunne spares Omkostningerne til Sagsfører og Vognmænd, og det er Noget, man ikke kan have Noget imod, at skaane Folk for Omkostninger til de Første. Det Andet, jeg mener der kunde spares,

er den Lagationsforretning, der optages i Anledning af Eiendommens Salg ved Auktion, og som medfører et Retsmøde af Foreningens Sagsfører for at faae Mænd udmeldte, og derefter Lagationens Foretagelse. Det Næste, der kunde spares, er Bekjendtgjørelsen i „Berlingske Tidende“, der er et saa fuldstændigt Pengespild, at man ikke kan lade være at sige, at det er urimeligt; en Bekjendtgjørelse i et eller flere af de lokale Blade, som dertil ere autoriserede af Foreningens Bestyrelse eller andre Bedkommende, mener jeg vil være fuldkommen tilstrækkelig; endelig kunde man stille Eiendommen til en Auktion, som afholdes paa selve Eiendommen, saaledes at 1ste og 2den Auktion, hvor intet Memesse møder, og hvor Ingen byder, faldt bort; og 3die og 4de Auktion maatte man saa beholde efter de nugældende Regler for 4de og 5te Auktion; thi ved disse Auktioner kunne senere Panthavere have Interessser at varetage. Ved at gaa frem paa den Maade vilde der, naar Foreningen har sin Sagsfører boende i Amtets Hovedstad, og Eiendommen ligger 2 Mil borte, spares mindst 100 Kr., og jeg kan ikke se, at der kan opstaa nogenformhelst Ulempe deraf. Jeg anser mig forpligtet til at bringe dette paa Bane, da jeg gjorde det ved Finantslovens 1ste Behandling, og da det har været fremme i det andet Thing og ellers ikke er blevet optaget og heller ikke imødegaaet; jeg vil nemlig ikke have, at det skal glemmes, at det er en aldeles urimelig bekoftelig Maade, hvorpaa man nu realiserer Eiendomme. Jeg skal naturligvis ikke indlade mig paa at formulere noget Vædringsforslag i den Retning, hvis det paa nogen Maade skulde foranledige Banfteligheder eller forhale Sagen, naar den kommer til næste Behandling; thi jeg erkjender, at dette Lovforslag er et meget betydeligt Skridt paa det sociale Omraade, og som jeg tror vil have de ganligste Følger og i alt Fald vil blive ganske særdeles paaføjet. Altsaa, jeg skal naturligvis ikke være med til at lægge Lovforslaget nogenformhelst Hindring iveien. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Kjøbstadeieendomme kan jeg ikke være ganske enig i, hvad den høitærede Minister har udtalt. Jeg kan, saaledes som jeg betragter Sagen, og som det forekommer mig, at den høitærede Minister ogsaa maa betragte den, ikke se Andet, end at Loven ogsaa vil og maa virke hen til at tilveiebringe bedre Arbejderboliger, og det ses ikke, at Spørgsmaalet da ikke ogsaa skulde vedrøre Kjøbstaderne; og jeg kan heller ikke faae Die paa, at de ikke skulde kunne bringes ind under Loven uden nogen Banftelighed. Smidlextid, naar den høitærede Minister saa stærkt holder paa, at Kjøbstadbygningerne skulle have deres særlige Kreditforening med Statsgaranti, og naar man kan være sikker paa, naar dette Spørgsmaal kommer frem, at det